

SMALL BLUES TRAP

jazzeye

Small Blues Trap

FEATURING ΓΕΩΡΓΙΑ ΣΥΛΛΑΙΟΥ

Έχουμε γράψει πολλές φορές για τους Small Blues Trap (Παύλος Καραπιπέρης φωνή, φουσαρμόνικα, κιθάρες, πλήκτρα, Παναγιώτης Δάρας lead κιθάρα, Λευτέρης Μπέσιος μπάσο, Στάθης Ευαγγελίου κρουστά), μία από τις καλύτερες ελληνικές blues μπάντες του καιρού μας, που δεν είναι θα και τόσο πολλές, και η οποία έχει ως έδρα της τη Μαλεσίνια της Φθιώτιδας. Κάθε άλμπουμ των Small Blues Trap είναι και μία περαιτέρω καταβύθιση στην blues, ή περί το blues, σημαντική, ένα βήμα παραπέρα στην εξερεύνηση των ορίων της μεγάλης αμερικανικής τέχνης: το κέφι τους κάνουν οι άνθρωποι, μη νομιστεί τίποτα... εξωπραγματικό. Και τούτο συμβαίνει επειδή το blues των Small Blues Trap ακροβατεί, όπως έχουμε επίσης τονίσει, ανάμεσα στα διδάγματα του ηλεκτρικού Chicago στυλ και στην διαστρέβλωση που υπέστη εκείνο μέσω της τραγουδοποιίας του Captain Beethoven, του Tom Waits, του Chuck E. Weiss και ορισμένων άλλων. Το αποτέλεσμα, σε κάθε περίπτωση, είναι αυτές οι σειρές τραγουδιών, που έχουμε ήδη απολαύσει σε όλα τα προηγούμενα άλμπουμ της μπάντας και φυσικά στο τελευταίο – το "The Longest Road I Know" [Shelter Home Studio], που κυκλοφόρησε πριν λίγους μήνες. Μάλιστα, σ' αυτό το CD οι Small Blues Trap συνεργάζονται με την Γεωργία Συλλαίου, συνεχίζοντας, έτσι, να ταξιδεύουν πάνω στις ίδιες ράγες, με το ίδιο πάντα εισιτήριο. Κύριο μέλημα του γκρουπ η διαφύλαξη

ενός κλίματος, μιας ατμόσφαιρας, που, όσο περνάει ο καιρός, τόσο περισσότερο θα μετατρέπεται αυτή σε κάτι σαν σήμα κατατεθέν του. Εν ολίγοις: Έχουν προσωπικό ήχο οι Small Blues Trap και αυτό δεν κρύβεται.

Φυσικά, τα γυναικεία φωνητικά, η φωνή της Συλλαίου, βοηθούν την μπάντα να κάνει ένα ακόμη βήμα μπροστά, υπό την έννοια της διακρίβωσης κάποιων επί μέρους blues παραμέτρων. Είναι, πώς να το πούμε, οι περσόνες που ενδύεται η ερμηνεία στα τέσσερα τραγούδια που αποδίδει, και οι οποίες προσδιορίζουν, αν θέλετε, κάποιους πολύ συγκεκριμένους αισθητικούς άξονες. Το lead track "The longest road I know" εμφανίζει μια θεατρικότητα, που είναι συμβατή, βεβαίως, με το προφίλ της τραγουδίστριας, αλλά όχι αναγκαστικά με την τραγουδοποιία του Καραπιπέρη, που εισέρχεται, έτσι, σε άλλα συστήματα. Απεναντίας, το "I'm nothin' but a good man" θυμίζει πολύ βάλτο. Νέα Ορλέαν. Tony Joe White, για να γίνουμε πιο σαφείς. Δεν είναι μόνον οι κιθάρες του Δάρα και τα "υπόγεια" πλήκτρα του Καραπιπέρη, είναι και οι ερμηνείες, ακόμη και οι στίχοι, που μοιάζουν σκιιστρωμένοι στη νεο-ορλεανική μυθολογία. Το τρίτο τραγούδι που ερμηνεύει η Συλλαίου είναι το "Rememberin' the good ol' days". Εξαιρετικό, από τα ωραιότερα του άλμπουμ, έχει μια κάπως spoken word αφήγηση, με πολύ ωραίο παίξιμο

από τον Δάρα (δική του η σύνθεση) και τον Καραπιπέρη να «φουσαρμονικίζει» εις βάθος. Το τέταρτο και τελευταίο τραγούδι του "The Longest Road I Know" που αποδίδει η Γεωργία Συλλαίου είναι το "Your mind keeps ramblin'". Κι εδώ οι κιθάρες κάνουν πολύ καλή δουλειά, με τη φουσαρμόνικα να προσθέτει σε σπουδαίο βάθος στο μεγαλύτερο μέρος του άσματος. Φυσικά, και το υπόλοιπο

έξι τραγούδια που αποδίδουν ο Παύλος Καραπιπέρης (τέσσερα) και ο Παναγιώτης Δάρας (δύο) έχουν τη δική τους ιδιαίτερη αξία, για να επικεντρωθούμε στα αργά "The frenzy lake" και "Now we are strangers", στο ακουστικό "Take me away from all of these" (ένα κομμάτι με κοινωνικά περιεχόμενο, αισθητικά τοποθετημένο στην παράδοση του αμερικανικού ντόου), με και στο "The black crow king", ένα από 'κείνα τα κάπως μεταφυσικά τραγούδια που ξέρει να τα αποδίδει σωστά ο Καραπιπέρης.

Ένα ωραίο, σφόδρα συναισθηματικό άλμπουμ, από μια μπάντα που χαράζει, καιρό τώρα, το δικό της ανάδελφο δρόμο.

Επαφή: www.smallbluestrap.gr

Φώντας Τρούσας

Έχουμε γράψει κι άλλες φορές για τους **Small Blues Trap** (Παύλος Καραπιπέρης φωνή, φουσαρμόνικα, κιθάρες, πλήκτρα, Παναγιώτης Δάρας lead κιθάρα, Λευτέρης Μπέσιος μπάσο, Στάθης Ευαγγελίου κρουστά), μία από τις καλύτερες ελληνικές blues μπάντες του καιρού

μας, που δεν είναι δα και τόσο πολλές, και η οποία έχει ως έδρα της τη Μαλεσίνα της Φθιώτιδας. Κάθε άλμπουμ των Small Blues Trap είναι και μία περαιτέρω καταβύθιση στην blues, ή περί το blues, σημαντική, ένα βήμα παραπέρα στην εξερεύνηση τον ορίων της μεγάλης αμερικανικής τέχνης· το κέφι τους κάνουν οι άνθρωποι, μη νομιστεί τίποτα... εξωπραγματικό. Και τούτο συμβαίνει επειδή το blues των Small Blues Trap ακροβατεί, όπως έχω επίσης τονίσει, ανάμεσα στα διδάγματα του ηλεκτρικού Chicago στυλ και στην *διαστρέβλωση* που υπέστη εκείνο μέσω της τραγουδοποιίας του Captain Beefheart, του Tom Waits, του Chuck E. Weiss και ορισμένων ακόμη. Το αποτέλεσμα, σε κάθε περίπτωση, είναι αυτές οι σειρές τραγουδιών, που έχουμε ήδη απολαύσει σε όλα τα προηγούμενα άλμπουμ της μπάντας και φυσικά στο τελευταίο – το “The Longest Road I Know” [Shelter Home Studio], που κυκλοφόρησε πριν λίγους μήνες σε CD, για να τυπωθεί προσφάτως και σε άλμπουμ βινυλίου από την Anazitisi Records (190 αριθμημένες κόπιας, βαρύ gatefold εξώφυλλο, 4σέλιδο ένθετο, 180 γραμμαρίων βινύλιο και η... απόλαυση στο maximum). Μάλιστα, σ’ αυτό το CD/LP οι Small Blues Trap συνεργάζονται με την **Γεωργία Συλλαίου**, συνεχίζοντας, έτσι, να ταξιδεύουν πάνω στις ίδιες ράγες, με το ίδιο πάντα εισιτήριο. Κύριο μέλημα του γκρουπ; Η διαφύλαξη ενός κλίματος, μιας ατμόσφαιρας, που, όσο περνάει ο καιρός, τόσο περισσότερο θα μετατρέπεται αυτή σε κάτι σαν *σήμα κατατεθέν* του. Εν ολίγοις; Έχουν *προσωπικό* ήχο οι Small Blues Trap και αυτό δεν κρύβεται.

Φυσικά, τα γυναικεία φωνητικά, η φωνή της Γεωργίας Συλλαίου, βοηθούν την μπάντα να κάνει ένα ακόμη βήμα μπροστά, υπό την έννοια της διακρίβωσης κάποιων επί μέρους blues παραμέτρων. Είναι, πώς να το πούμε, οι περσόνες που ενδύεται η ερμηνεύτρια στα τέσσερα τραγούδια που αποδίδει, και οι οποίες προσδιορίζουν, αν θέλετε, κάποιους πολύ συγκεκριμένους αισθητικούς άξονες. Το lead track “The longest road I know” εμφανίζει μια θεατρικότητα, που είναι συμβατή, βεβαίως, με το προφίλ της τραγουδίστριας, αλλά όχι αναγκαστικώς με την τραγουδοποιία του Καραπιπέρη, που εισέρχεται, έτσι, σε άλλα συστήματα. Απεναντίας, το “I’m nothin’ but a good man” θυμίζει πολύ *βάλτο*. Νέα Ορλέανη. Tony Joe White, για να γίνω πιο σαφής. Δεν είναι μόνον οι κιθάρες του Δάρα και τα «υπόγεια» πλήκτρα του Καραπιπέρη, είναι και οι ερμηνείες, ακόμη και οι στίχοι, που μοιάζουν αγκιστρωμένοι στη νεο-ορλεανική μυθολογία (το track αυτό, που μου αρέσει ιδιαίτερος, το επέλεξα και για το τρέχον CD του *Jazz & Τζαζ*). Το τρίτο τραγούδι που ερμηνεύει η Συλλαίου είναι το “When I whisper my fears to my baby”. Εξαιρετικό, από τα ωραιότερα του άλμπουμ, έχει μία κάπως spoken word αφήγηση, με πολύ ωραίο παίξιμο από τον Δάρα στις κιθάρες, και με τον Καραπιπέρη να «φυσσαρμονικίζει» περιγραφικώς. Το τέταρτο και τελευταίο τραγούδι του “The Longest Road I Know” που αποδίδει η Γεωργία Συλλαίου είναι το “Your mind keeps ramblin’”. Κι εδώ οι κιθάρες κάνουν πολύ καλή δουλειά, με τη φυσσαρμόνικα να προσθέτει σε *στοιχειωμένο βάθος* στο μεγαλύτερο μέρος του άσματος. Φυσικά, και τα υπόλοιπα έξι τραγούδια που αποδίδουν ο Παύλος Καραπιπέρης (τέσσερα) και ο Παναγιώτης Δάρας (δύο) έχουν τη δική τους ιδιαίτερη αξία, για να επικεντρωθούμε στα αργά “The frenzy lake” και “Now we are strangers”, στο ακουστικό “Take me away from all of these” (ένα κομμάτι με κοινωνικό περιεχόμενο, αισθητικός τοποθετημένο στην παράδοση του αμερικανικού νότου), στο

επίσης *μιλητό* “Rememberin’ the good ol’ days”, μα και στο “The black crow king”, ένα από ‘κείνα τα κάπως μεταφυσικά τραγούδια που ξέρει να τα αποδίδει σωστά ο Καραπιπέρης. Το “The Longest Road I Know” είναι ένα ωραίο, σφόδρα συναισθηματικό άλμπουμ, από μια μπάντα που χαράζει, καιρό τώρα, το δικό της ανάδελφο δρόμο.

Φώντας Τρούσας

